

Δήλωση παρουσίας του Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη αιχμάλωτου στις Ελληνικές φυλακές

Πολλά έχουν γραφτεί, από διάφορους, για τον Δεκέμβρη του 2008. Καθένας προβάλλει πάνω του τη δική του ερμηνευτική, όπως για κάθε γεγονός. Πριν ακόμα ριχτούμε στις ανταγωνιστικές αφηγήσεις, οι ρήξεις στο κίνημα βγαίνουν σε πρώτο πλάνο ήδη μόλις επιχειρήσουμε να ορίσουμε το λόγο της κινητοποίησης. Πχ οι διοργανωτές δεν αμέλησαν να δαιμονοποιήσουν τις επετείους, από τις πρώτες γραμμές του κειμένου τους. Εκείνοι που θεωρούμε ότι η εγκατάλειψη των επετείων ξεριζώνει την μνήμη απ'τον πραγματικό χρόνο και τον απογυμνώνει από τις επαναστατικές σταθερές του, τι να κάνουμε τώρα; θέλω να μην πω τίποτα για την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08. Σε μια δημόσια συνάντηση για έναν νεκρό σύντροφο, θέλω να μην κάνω θεωρία, όσο και αν είναι αναγκαία η θεωρία. Ο Δεκέμβρης έχει τη θέση του μέσα στον απολογισμό κάθε οπτικής. Η σπέκουλα είναι επιζήμια.

Απ' την προσωπική εμπειρία μου του Δεκέμβρη, δεν έχω κάτι αξιοσημείωτο να κοινοποιήσω, έξω από μια ιστορική έρευνα με συγκεκριμένο πολιτικό σκοπό. Έμαθα για την δολοφονία του Αλέξη όταν είχαν ξεκινήσει ήδη οι συγκεντρώσεις. Όταν κατέβηκα στα Χαφτεία, περίπου τα μεσάνυχτα, είχε ολοκληρωθεί η μαζική εμπρηστική επίθεση στην αγορά του Μοναστηρακίου, η οποία δίνοντας το σήμα της γενικής απεργίας, μάλλον είχε καταλυτική συμβολή στη ραγδαία εξάπλωση της εξέγερσης. Από εκείνο το βράδυ συμμετείχα στην κομμούνα του Πολυτεχνείου. Ήταν η γειτονιά μου και η σταθερότερη εστία συντονισμού στην Αθήνα. Και έχω την προδιάθεση να αναλαμβάνω με ευκολία ότι αντιμετωπίζεται σαν πάρεργο. Να που δυο φράσεις αρκούν για να μας ρίξουν στην αρένα των ιδεολογικών σχισμάτων.

Πάμε πίσω στην δολοφονία. Μια πολιτική δολοφονία προετοιμασμένη ιδεολογικά και θεσμικά, προσχεδιασμένη εκτελεστικά και βεβαίως στοχευμένη. Ενάντια στη διαρκή εξέγερση, ενάντια στη νεότητα, ενάντια στο ελεύθερο έδαφος, ενάντια στα Εξάρχεια. Μια πράξη με την οποία το κράτος προσδοκούσε να επιβάλει ένα αδιαπέραστο ανισοζύγιο βίας, για να κατεδαφίσει όλες τις αντιστάσεις. Η εξέγερση γύρισε ανάποδα το σχέδιο ισοπέδωσης.

Το κράτος δεν εγκατέλειψε το σχέδιό του. Προσαρμόστηκε στην εξέγερση επιθετικά. Επένδυσε κυρίως στις πολιτικές αδυναμίες μας. Βήμα βήμα προχώρησε η αντιεξέγερση, το ξερίζωμα και η καθολική αιχμαλωσία. Μετά τον Αλέξη έγιναν νέες δολοφονίες σε αστυνομικά τμήματα, δολοφονήθηκε ο Ζακ, ο σύντροφος Μάγγος, ο Νίκος Σαμπάνης και εκατοντάδες μετανάστες στα σύνορα, με πολλά παιδιά μεταξύ τους.

Η τραγωδία δεν είναι οι νεκροί μας, αλλά το γεγονός ότι το κράτος σφάζει δίχως να βρίσκει αντιστάσεις στην φονικότητά του, τουλάχιστον τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Η απόλυτη κυριαρχία του ενάντια στη ζωή, δίνουν την έμπνευση στους δολοφόνους να βρίζουν με αχαλίνωτη αλαζονία τους πεσσώντες και τα μέλλοντα θύματά τους. Για αυτό φταίμε εμείς και μόνο εμείς που εξακολουθούμε να συνοδεύουμε τους δικούς μας στο χώμα, άοπλοι και ανοργάνωτοι. Έγραψα μια φορά την λέξη ντροπή, πρωτίστως για μένα. Η επανάληψή της είναι υποκρισία. Αισθάνομαι αμήχανα που καταφεύγω πάλι σε λέξεις.

Αίμα χιλιάδων "αθώων" θέλω να δω να βάφει τους δρόμους.